

ŠV. JONO BROLIAI ĮSIKURS VILNIUJE

Pokalbis su t. Philippe-Marie CSJ.

Gerbiamas tėve, žmogus, vilkintis vienuolio abita, šių dienų sekuliarizuotame pasaulyje neretai kelia nuostabą, jis ir laikomas savotišku keistuoliu. Kaip Jūs apibūdintumėte vienuolio pašaukimą?

Vienuolis yra toks pats krikščionis kaip jo broliai, siekiantis to paties šventumo, tik jis pasirenka evangelinį kelią, kuris, nors nėra geresnis, pripažintas kaip radikalesnis. Jį apibūdina Kristaus kvietimas: „Eik, parduok visa, ką turi, išdalyk vargšams, paskui ateik ir sek paskui mane“. Tokiam sekimui reikia tyros meilės ir visiško prisirišimo prie Jėzaus Širdies bei paklusnumo Kristaus pasiuntiniui, vyresniajam, kuris nurodo, kaip vienuolis turi būti ištikimas Kristui.

Koks vienuolio vaidmuo visuomenėje?

Bažnyčioje vienuolio misija yra liudyti evangelinio, krikščioniško gyvenimo absoliutą. Visiems žmonėms vienuolis primena, kad jis nukreiptas į Dievą. Todėl galima išsilaisvinti iš visuomenės reikalavimų, kad lengviau paruoštum gyvenimą Dievo karalystėje.

Ar dažnusyk vienuoliška gyvensena nėra atsakomybės vengimas?

Taip sakoma, matant vienuolius, kurie atrodo leidžia laiką nieko neveikdami: „Geriau būtų rūpintis kitais, tapti naudingam visuomenei“. O iš tiesų naudingiausia yra priminti žmogui jo tikslą, rodantį žmogaus amžinumą, dieviškumą. Šitaip jis patarnauja net pasaulietiškiausiai visuomenei, nes nurodo žmogaus laimę. Visuomenė, mananti, kad gali padaryti žmogų laimingą, skaudžiai apsigautų, save apakintų. Vienuolis primena – gyvenimo gerovė nesuteikia laimės. Žinome visuomenes, pavyzdžiui, Švedijos, kurios yra be galo ištobulintos, socializuotos, bet antai savižudybių procentas jose yra didžiulis.

Vienuolis, jūsų manymu, atnaujina visuomenę. Kokiu būdu?

Žmogus atsinaujina stodamasis savo paskirties akivaizdon, akivaizdon Dievo, kuris išpildo, užbaigia jo asmenybę. Neišsiskleidęs, visuomenės žalojamas žmogus negali būti laimingas. Vienuolis primena, jog žmogui reikia išminties, kuri tegali ateiti iš Dievo, kurios neduoda jokia visuomenė ar ideologija, ypač ateistinė.

Tad vienuolis – išminties ieškotojas?

Jis turi būti išminčius. Mes nuolat atsinaujiname išmintyje, kuri nėra tradiciška, įgyta per papročius. Ji nuolat atnaujina gyvenimą, nes Dievo meilė yra atsinaujinimo versmė visai žmogaus asmenybei.

Ar yra skirtumų tarp krikščionių ir kitų religinių konfesijų vienuolių?

Tai skirtumas tarp tikėjimo ir religijos. Kitų religijų vienuoliai gyvena religinį gyvenimą, kuris turi dalį žmogiškos tiesos, nes jie stiebiasi į išmintį, absoliutą, vaduodamiesi nuo visko, kas apsunkena, trukdo įgyti išminties. Tai žmogiška – kiekvienas turi siekti išmintis ir šalinti kliūtis, kad ją įgytų. O krikščionių vienuolis tvirtina, kad jam išmintį Dievas duoda per Kristų, kad Dievas, matydamas kaip žmogui sunku jo ieškoti, pats ateina per Kristų žmogaus

pasitikti. Mums belieka kaip vargšams priimti jo duodamą išmintį – tokia yra tikėjimo nuostata, kuri apima žmogišką potraukį prie išminties ir jį pagilina Kristaus paslapyje.

Norėčiau paklausti apie jūsų įsikūrimą Lietuvoje. Kokie ženklai jums aiškiausiai kalba apie tikrovę, kurioje apsigyvenote?

Mes radome didelį tikėjimo troškulį, galbūt nelabai apibrėžta, ypač jaunimo tarpe. Tas ženklas mus padrašina čia gyventi ir liudyti Jėzų, gyvojo vandens šaltinį.

Ką jums pavedė Bažnyčia?

Vilniaus arkivyskupas mus pakvietė, kad gyventume savo vienuolišką gyvenimą. Jis nėra visai uždaras, prie jo gali prisiartinti visi, dalyvaudami mūsų veikloje ir maldoje. Be to, mūsų prašė jaunimui, trokštančiam Dievo, padėt gyventi visiškai žmogišką socialinį gyvenimą, kuriame jie rastų derančią vietą. Nes Evangelija pritaikoma ekonominiame ir socialiniame lygmenyse. Visa savo vienuoline ir dvasine formacija mes patarnausime jaunimui.

Kalbėjosi Jonas Morkus

©“Lietuvos aidas”